

1849-08-20

AFSENDER

P.C. Skovgaard

MODTAGER

Georgia Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Møn

Omtalte personer:

Emilie Nathalia Monrad

Georgia Skovgaard

Arkivplacering:

Mappe 2 nr. 28

DOKUMENTINDHOLD

P.C. Skovgaard skriver om pengesager. Han synes, det er svært at få pengene til at række, og er overbevist om, at det vil gå ud over kunsten, hvis han skal spare yderligere.

TRANSSKRIFTION

Mappe 2 nr. 28

Møn den 20 de August 1849.

"Nei! det gjør Georgia ikke", Hvilke Ord! Georgia kan man stole paa, hun er tro som Guld – Denne samme Georgia, hvad har hun lovet mig? Hun har lovet at stole paa mig, som paa Guld. – Min kære Georgia! Du stoler paa mig, Du har trygt lovet at ville knytte Din Skæbne til min, hvilket Ansvar at modtage dette Løfte, hvor har jeg faaet Mod dertil? Hvorfor føler jeg [undertiden] Ansaret med hele sin Vægt tynde paa mig? Hvori bestaar Ansaret? Hvad forlanger Du af mig? Du forlanger min Kjærlighed, Ja! Den har Du, jeg elsker Dig af min Sjæl og Hjertes hele Styrke! Er det nok? Du forlanger mulig ikke mere af mig, vor Skæbne i Verden ligger i Guds Haand, siger Du, Ja! det gjør den, Ingen er saa mægtig, at han formaaer at vende den, men vi har Alle ligefuldt det fulde Ansvar for enhver af vores Handlinger; men, hvortil, og hvorfra disse Betragtninger.

Jeg har ført mit Regnskab og talt mine Penge. Jeg har brugt mange Penge, jeg bruger mange Penge, Jeg tog mange Penge med, og kommer muligt endda i Forlegenhed; Bruger jeg for mange Penge? Kan jeg hjælpe mig med mindre? Har jeg ikke idag maattet betale det samme for at blive roet ud paa Stranden, som Pugaard; maa jeg ikke allevegne betale det samme som han, for Logis, for Kost, for Vogn, kort, for alt, som han, den Rige; kunne jeg lade være at bruge det samme som ham,

●2●

kunne jeg bo ringere, klæde mig ringere, lade være at ligge paa Landet, og fare hist og her omkring, [afholde mig fra den megen Omgang med Mennesker] næppe, næsten med Bestemthed maa jeg sige nei! min Kunst, min Virksomhed vilde indskrænkes derved, vilde lide derunder. - Jeg blev afbrudt i disse Peerpengeløse Betragtninger med at lyset gik ud, og kl. var 12, jeg maatte da iseng, men fik en urolig Nat, og kom ikke op før næste Aften, jeg havde en gruelig Hovedpine med Opkastning, men nu er det forbi, i Dag (den 22de) er jeg rask igen, og har været ude at tegne i Formiddags og male i Eftermiddag igen.

Naa! jeg vil see om jeg kan fortsætte de afbrudte Betragtninger, da jeg engang har begyndt paa dem. Jeg tror ikke jeg godt kan indskrænke mig mere i den Maade jeg lever paa, uden at tabe mere, jeg maa bevæge mig

med den Frihed som jeg gjør, det vil ellers ganske sikkert mærkes paa min Kunst; Naa! jeg har da jo ogsaa kommet godt ud af det hidtil, men, jeg maa jo tænke paa, snart at kunne skaffe meget mere tilveie, hvor skal det komme fra? Kan jeg male mere og bedre? kan jeg faae mere for mine Billeder? – Jeg ved ikke at besvare disse Spørgsmaal.

Naar jeg kommer til at tænke paa, hvor vanskelig jeg havde ved at faae de 600 rd for mit Billede iaar, hvor megen Tid det kostede mig, hvilke bryderier Klinten her forvolder mig, saa paakommer der mig en Angst, saa sværer Tanken ud som ovenfor beskrevet. Jeg spørger da sædvanlig: Hvad er det at være Kunstner? Følger der ikke med denne Gave en Forpligtigelse?

Jeg [?] nu! Jo vist har vi alle

●3●

modtaget Forpligtigelser tillige med Gaver, (det er udtrykt i Evangeliet Handler med Tjeneren som ikke [?dagrede] med det betroede Pund) den forpligtigelse at virke trolig, redelig og ærlig i sit Kald, det være hvilket som helst, og har man faaet Gaver til at være Kunstner, saa er jo intet rimeligere end at man bruger den og ikke vil være noget hvortil man ingen Gaver har faaet. Hvad mig angaar: saa er jo Spørgsmaalet, om jeg virkelig har Gaver til at være Kunstner, Man siger det, og jeg maa ogsaa troe det, er dette nu sandt, hvorfor skulle da ikke Kunsten kunne føde mig, som Enhver, der ingen Stømpes er, formaar at skaffe sig til sit Underhold, kan Konsten da ikke – Saa er det jo Tegn til at jeg skal tage mig Andet for, men dette Spørgsmaal ligger ingenlunde for i dette Øieblik, og jeg er nu saa hjertelig kjed af alt dette Vaas, Lykken har jo fulgt mig hidtil, eller rettere, Gud har været mig [Overstreget:god] naadig, skulle jeg nu have den mindste Mistillid til hans Magt og Miskundhed, i samme Øieblik han gjort mig saa overvætted Lykkelig; Nei! Paa ham vil jeg kaste al min Sorg, og troe og ærlig gjøre hvad jeg bør og skal, "se frem, men ej tilbage, hvad Sjælen (Hjertet) attraaer, maaske dig engang under Solen Du naar". Det var kanske ikke værd at sende Dig dette, men saa faar Du ikke noget Brev denne gang, og det var vist være for Dig, altsaa jeg sender det. – Nu, da, min egen kjære velsignede G! Nu skulle vi da

●4●

til at snakke lidt rigtig sammen; Nu er Du da igjen i Kbh. Det var et yndigt Veir I havde til Indreisen, hvordan har Din Fader det? Hvordan har Du det i din lille yndige Stue? Hvordan have alle gode Venner det? Er Fru Lundbye kommet til Byen? Er der Brev fra Svend? Svar mig paa Alt, jeg længes. Nu lakker det snart ad den Tid da jeg kan være færdig her, vi maa derfor begynde at aftale hvorledes det skal blive med vor Plan at mødes paa

Falster, Du faar dog at skrive til Fru Monrad og spørge om vi maa komme, det var dog tænkeligt at der kunne være noget i veien, jeg har intet Svar faaet paa mit Brev, og faaer vel Intet, skriv saa betids at Du kan faa Svar og meddele mig det; mit Ophold vil vist i det høieste vare 14 Dage, jeg kan dog ikke endnu nøie bestemme det.

Kl: er nu 10½. og mit Lys er næsten udbrændt, og papiret næsten fuldt, og jeg næsten udtømt, jeg vil derfor gaae i Seng, Du er vel allerede til Roe, sov vel min kjære lille G!

Din egen Fæstemand

Peter Christian Skovgaard

Den 23d. God Morgen igjen min Egen, det var lidt tungt at jeg ingen Brev fik i Mandags, men i Aften haaber jeg paa Ord fra Dig -

Månden 20de August 1849.

"He! det gjør Georgia ikke", svarte Ord! Georgia kan
man stole paa, som er borte som Guld — den samme
Georgia, saad som hun lovet mig? Som har lovet at stole
paa mig, som paa Guld.

Min Gode Georgia! Du stoler paa mig, du har
lovet lovet at ville Engle din Døds til mig, svarte
Ansvar at ^{indstille} indstille dit Løfte, som har jeg faat Modstand?
Svarer jeg ^{indstille} indstille med sine Høje fjænge paa mig?
Svarer Ansvar? Svarer forlænges du af mig? Du for
længes min Hjertelighed, ja! Du har du, jeg af det dig af
min Døds og Hjertes sine Døds! er det ude? Du for
længes min ikke mere af mig, som Døds i Døds
ligger i Guds Haand, siger du, ja! Det gjør du, Tungen er
for modig at sin Tungen at sende du, min især
alle ligesindede det fulde Ansvar for ansvar af mere Guld
længes i min, svarte, og svarte, disse Bihængt min
Jeg har fort mit Løfte, og halt min Tunge.

Jeg har lovet mange Tunge, jeg lovet mange Tunge,
jeg lovet mange Tunge med, og som min min
i Løst og Løst, lovet jeg for mange Tunge? Du jeg spjæle
mig med Minde? Som jeg ikke ulykkelig betale det
med for at blive ved ind paa Dødsen, som Tungen; min
jeg ikke alle min betale det samme som sin, for Løst,
for Løst, for Løst, Løst, for alt, som sin, du Løst;
Løst jeg Løst Løst at bringe det samme som sin,

til et snævre lilt rigtig sammen; Nu er du da igjen: Hvi
det var et yndig! Mit Fæder til Indvielsen, foruden
for din Læsest? foruden for du st i den lille yndige
Otte? foruden for alle gode Menner st? er som
Lundbye kommer til Byen? er der Børn fra Svende
samt mig yndig lilt, jeg længes. Mit Læser det
samt at den Tid da jeg end mere fordig for, er man
derfor begjænte et afslut forledet det skal bliv
med et Glen at mides yndig Talefter, din samt dig
et forer til Trin Monrad og spørge om er man som
man, det var dog koudeligt at der kunne mere noget
inien, jeg for indet Dens samt yndig mit Børn, og samt
mit Fæder; forer for betids at du kan samt forer
og middele mig st; mit Afslut for vil viist i st
første naar 14 dage, jeg kan dog iber endin mids
bestemmed st. st er mi 10 1/2. og mit Lys
er nedstet nedbrant, og Fagert nedstet fultet, og
jeg nedstet indbrant, jeg vil derfor samt i Dags,
du er vil allerede til den, for vil min Lysen lilt G.
din egen Lofsummet
Peter Christensen Skovgaard

Den 23de.

God Morgen igjen min Lysen, st var lilt bange at
jeg ingen Børn for Mandagen, men i Aften samt jeg for
Fæder dig —